

Óli Jacobsen

Valdimar Tómasson: JAKUP OLSEN KUNDI ALT

Valdimar hefur eisini eina serliga frásögn um Jákup Olsen, sum var ein kendur maður í Brøðrasamkomuni.

4. partur

Hans Didriksen úr Vestmanna var giftur við mostur míni Annu av Lignes í Søldarfirði. Hans var sonur Jóanes Didriksen, kallaður Hvítanes Jóanes.

Gjordi nýggjar vísarar til klokkuna

Hann brúkti smiðjuna nokkso nógv, tí hann hevði onga essu sjálvur. Hjá honum var tað mest til motorar. Hann hevði ein verkstað í kjallaranum hjá ommu og abba og var inngiftur hjá teimum í nøkur ár. Hann var ein ómetaliga góður smiður. Seinni flutti hann aftur til Vestmanna, har hann hevði smiðju á Deild.

Alt, sum hevði við motorar og finmekanik at gera, tók hann sær av.

Eg minnst, at eg átti eina gamla vekjarklokka, har vísarnir vóru burturblivnir. Rikard, bróður, fór út til Hans við klokkuni. Hann gjordi mær nýggjar vísarar úr blýggi. Teir vóru so penir, penari enn teir upprunaligu. Eg var so glaður fyri teir, at eg svav við klokkuni í songini.

Ringu tríatiárin

Eg minnst tey ringu tríatiárin, tá ið fiskaprisirnir fóru í botn. Teir, sum áttu skipini, sluppu ikki av við fiskin. Eg sat einaferð og lurtaði eftir Andreas í Dalinum í Lamba, sum átti sluppina "Lítlu Emmu". Av tí, at tað gekk so illa at sleppa av við fiskin, mátti teir vaska fiskin fleiri ferðir fyri pink. Pink var nakað, sum kom í saltfiskin, tá ið hann lá leingi, og saltið hevði hetta stoffið í sær. Pinkur litti fiskin reyðan, og gjordi hann ónýtiligan sum söluvøru. Tí mátti roynast at vaska hann hvítan aftur.

Í smiðjuni bleiv smíðað til nógv skip. Vit smíðaðu til "Gunhild" á Toftum. Tað vóru teir brøðurnir Óli og Sámál, niðri við Rætt, sum áttu hana. Nógv skip skiftu eigara, men teir kláraðu at behalda "Gunhild".

Í 1937sendir Óli Foldbo, sum

Hans og Anna Didriksen. Drongurin er sonurin Oven.

hevði handil á Toftum, uppgerð til pápa, sum vísir, at pápi eigur 161,73 oyru á hjá honum. Tað, sum sær eitt sindur løgið út, er, at á uppgerðini stendur eisini nakað um mjølsekkir. Tað skuldi nógvur matur til, tí tað vóru nógv fólk, sum ótu hjá okkum. Onkuntíð keypti pápi mjøl, sum var eftir umborð á skipunum um heystið. Tað hevði ikki so stóran týðning, um mjølið hevði ligið einar 6 til 8 mánaðir umborð. Tað smakkaði líka væl fyri tað.

Jákup Olsen var heiðursmaður og "altmuligmand"

Pápi og smiðjan hjá Poul Jóhannus Petersen og Sønner í Fuglafirði høvdu nokk so nógv samskipti. Pápi keypti ofta blokkar og annað til skip frá honum. Tað var ikki gott samband tá millum bygdir. Víst var vegur, men hann var smalur og kronglutur. Her var vóru eisini nógv hagaportur, har neyðugt var at fara út fyrst at opna og síðan at lata aftur hvørja ferð. Ein túrur til Fuglafjarðar, sum í dag tekur einar 10 minuttur, kundi taka drúgva tíð tá í tíðini. Tá kundi tað vera ein fragd hjá dreingjum at sleppa við bilinum

uppá at fara út at opna portirni, tá komið varð at teimum og síðan at lata tey aftur, tá komið varð gjøgnum portrið.

Pápi og Poul Jóhannus brúktu nógv Jákup Olsen, kallaður Jakku hjá Hans bónda í Søldarfirði. Hann er eisini kendur frá brøðrasamkomuni sum prædiku- maður og sálmayrkjari. Ein systir hansara, Rikka, var gift við Victor Danielsen.

Jakku koyrði lastbil hjá Petur Weihe, keypmanni í bygdini. Pápi sendi pengar við Jakku

til Fuglafjarðar til Pól Johannus, og hann sendi kvittan út aftur til okkara "ved bilfører Jacob Olsen, Solmundefjord".

Jakku var ein heiðurligur maður og eisini skilamaður. Eg trúgvi ikki, at nakar hevði nakað at siga um hann. Jakku var giftur við Agnas úr Toft í Søldarfirði. Mamma og hon vóru systkinabørn. Eg havi eina frásögn um Jakku, sum ikki kemur smiðjuni við.

Í 1941 doyði ein genta í bestu árum á Sanatoriinum - Edel Østerø á Skipanesi, 16 ára gomul. Líkið kom inn á brúnna í Søldarfirði. "Tróndur" sigldi sunnudagar ein túr inn til Søldarfjarðar, og bóran var við. Mamma, Jóhanna, kom út til okkara at biðja pápa fáa okkum at bera. Pápi var pápabeiggi Jóhonnu. Teir á "Tróndi" settu kistuna upp á brúnna, so bóru vit kistuna niðan frá. Síðani kom Jakku við lastbilinum og koyrði hana inn á vendiplássíð á Skipanesi, so bóru vit hana oman. Nógv ár seinni hugs

eg nú aftur um Jakku í hesum sambandi.

Jakku hevði avbera gott og kraftmikið mál, og hann hevði eisini eina andakt í hesum sambandi. So hann var bæði sjaførur, berari, sangari og talari við somu jarðarferð. Eg havi hugleitt um tað seinni, at soleiðis ornaði alt seg fyrr.

Tað ljóðar kanska løgið at skriva um hetta í samband við smiðjuna. Men tað var tí, at alt endaði í smiðjuni. Har var man allan dagin, og alt annað gekk út frá henni.

Bumbing undir krígunum

Vit smíðaðu nógv til eingilskmennirnar undir krígunum. Vit smíðaðu einaferð ein haldara til eina stóra maskinbyrsu. Maskinbyrsan var lögð í haldaran, og hann kundi snarast í allar ættir. Ofta stóðu hermenninir allan dagin í smiðjuni og søgdu okkum, hvussu tað skuldi verða smíðað.

Tann fyrsta týska flúgvarin, sum kom at bumba, sóu vit ein

Áhugaverd mynd av Skipanesi, har teir skera grind upp. Frá vinstri siggja vit: Niklasa Jákup, systkinabarn Tummas, pápa Valdimar, Joen Frederik Skibenæs, Michael, sonur hansara, Petur í Ytstahúsi, Óli hjá Dánjal Paula, ein fuglfirðingur, Dánjal Pauli, Sámál í Grótinum, Peter Jacob í Ytstahúsi, Rasmus í Grótinum, ókendur.